

Το αμφιλεγόμενο ημερολόγιο της Άννας Φρανκ

Η Άννα Φρανκ (το πλήρες όνομά της προφέρεται Αννελίς Μαρί Αννέ Φρανκ) ήταν μια νεαρή Γερμανοεβραία, η οποία έγινε γνωστή μετά θάνατον όταν και δημοσιεύτηκε από τον πατέρα της Ότο Φρανκ, το προσωπικό της ημερολόγιο, το οποίο έγραψε μεταξύ 1942 και 1944 κρυμμένη σε μια σοφίτα κατά την διάρκεια της γερμανικής κατοχής στην Ολλανδία. Η Άννα Φρανκ και όλη της η οικογένεια συνελήφθη απ' τους Γερμανούς και κατόπιν ή ίδια εστάλη στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως Μπέργκεν-Μπέλσεν, όπου και πέθανε από τύφο, σε ηλικία 15 ετών, τον Μάρτιο του 1945. Ο μόνος που διασώθηκε από την οικογένεια,

ήταν ο πατέρας της.

Η οικογένεια Φρανκ, ήταν μια ευκατάστατη μεγαλοαστική οικογένεια. Ο Ότο Φρανκ ήταν τραπεζίτης στην Φρανκφούρτη, επιδιδόμενος ταυτόχρονα και σε άλλες επιχειρηματικές δραστηριότητες, ενώ η σύζυγός του, Έντιθ, ήταν κόρη βιομηχάνου. Το 1933, η οικογένεια Φρανκ θα μετακομίσει στο Άμστερνταμ της Ολλανδίας, καθώς αντιμετώπιζε προβλήματα με την γερμανική δικαιοσύνη, και θα αγοράσει ένα εργοστάσιο παρασκευής καρυκευμάτων και συντηρητικών τροφίμων, ενώ θα δραστηριοποιηθεί και σε μια εταιρεία που παρήγαγε την πεκτίνη, ένα εκχύλισμα φρούτων με το οποίο παρασκευάζονταν ζελέ. Με την γερμανική κατοχή το 1940, ο Φρανκ θα μεταβιβάσει εικονικά τις επιχειρήσεις του σε συνεργάτες του για να μην τις κατάσχουν οι Γερμανοί. Έτσι, οι Φρανκ θα εξακολουθήσουν να έχουν εισόδημα και να ζουν αξιοπρεπώς.

Τον Ιούλιο του 1942, καθώς οι διώξεις εναντίον των Εβραίων εντείνονται, ο Ότο Φρανκ, η σύζυγός του, οι δυο τους κόρες, Άννα και Μαργκότ, και τέσσερις ακόμη Εβραίοι, θα κρυφτούν σε μερικά δωμάτια των γραφείων του Φρανκ και την επίβλεψή τους θα αναλάβει η γραμματέας του, Μιπ Γκις με τον σύζυγό της, οι οποίοι δεν ήταν Εβραίοι. Κατά την διαμονή τους εκεί, η 13χρονη Άννα Φρανκ θα γράψει τις εμπειρίες της σε ένα ημερολόγιο που της έκαναν δώρο οι γονείς της για τα γενέθλιά της. Το ημερολόγιο αυτό, θα δημιουργούσε αργότερα αρκετές

συζητήσεις, που κρατάνε έως και τις μέρες μας, καθώς υπάρχουν πλήθος ενστάσεων και αμφισβητήσεων για την αυθεντικότητά του και τις συνθήκες κάτω υπό τις οποίες γράφτηκε.

Στο σημείο αυτό, γίνονται και κάποιες ειρωνικές κριτικές (πέραν της κριτικής στον Ότο Φρανκ για την εμπορευματοποίηση της μνήμης της κόρης του), για το κατά πόσον ήταν αντίξοες οι συνθήκες που ζούσαν οι Φρανκ στα μυστικά δωμάτια και κατά πόσον ήταν μυστικά αυτά τα δωμάτια. Όπως προκύπτει και μέσα από το ημερολόγιο, οι Φρανκ ζούσαν σχετικά πλουσιοπάροχα (οι αναφορές σε άφθονες κονσέρβες, αλεύρι, κρέας, γάλα, βούτυρο, πατάτες, φράουλες, γιαούρτι, αρακά κ.ά. που τους έφερνε η Μιπ Γκις «σαν φορτωμένη γαϊδούρα» όπως περιγράφεται, δεν παραπέμπουν σε οικογένεια που λιμοκτονεί), ενώ ο Ότο Φρανκ κατά διαστήματα επισκέπτονταν και το γραφείο του για να δει πως πάνε οι δουλειές. Η δε παραμονή τους σ' αυτό το σπίτι (που έβλεπε σε κοινό ακάλυπτο χώρο μαζί με άλλα 50 διαμερίσματα) ήταν κοινό μυστικό στην περιοχή (μέχρι κι ο οπωροπώλης τους έφερνε παραγγελίες στο σπίτι). Και το σίγουρο είναι πάντως, πως κάποιος που κρύβεται δεν δίνει στόχο, φωνασκώντας ή χρησιμοποιώντας...ηλεκτρική σκούπα .

Όταν επέστρεψε στην Ολλανδία ο Ότο Φρανκ, η Μιπ Γκις του παρέδωσε το ημερολόγιο της κόρης του, το οποίο είχε βρει και είχε φυλάξει, χωρίς να το διαβάσει, όπως υποστήριξε. Ο ίδιος ο Φρανκ όμως είχε υποστηρίξει ότι βρήκε μόνος του το ημερολόγιο, κρυμμένο σε ένα ράφι. Εν πάση περιπτώσει, η Γκις τιμήθηκε πολλές φορές από διάφορες εβραϊκές οργανώσεις, το ολλανδικό και το γερμανικό κράτος, για την προστασία που παρείχε στους Φρανκ και στους φίλους τους και για την διάσωση του ημερολογίου (η Μιπ Γκις πέθανε τον Ιανουάριο του 2010).

Ο Ότο Φρανκ, θα αποφασίσει να κάνει βιβλίο και να δημοσιεύσει το ημερολόγιο της κόρης του. Κι εδώ αρχίζουν οι πρώτες αμφισβητήσεις. Υπάρχει σήμερα η κοινή πεποίθηση, ότι το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ είναι ένα μόνο έντυπο. Αυτό είναι λάθος. Αρχικά υπήρχαν τουλάχιστον 2-3 τετράδια και σκόρπιες σημειώσεις, καθώς το ημερολόγιο που είχαν κάνει δώρο στην 13χρονη Άννα, ήταν σχετικά μικρό. Η Γκις ανέφερε χαρακτηριστικά ότι το είχε βρει μέσα σε ένα τετράδιο ασκήσεων. Όταν η Άννα Φρανκ εξάντλησε το ημερολόγιο, συνέχισε να γράφει σε άλλα τετράδια. Το 1944, σύμφωνα με τον Ότο Φρανκ, η κόρη του όταν άκουσε στο ραδιόφωνο ότι με το τέλος του πολέμου (που φαινόταν κοντινό) θα γινόταν διαγωνισμός για τα καλύτερα απομνημονεύματα, έγραψε από την αρχή το

ημερολόγιό της, τροποποιώντας το (προσθέτοντας, αφαιρώντας και αλλάζοντας ημερομηνίες και γεγονότα) και δίνοντάς του έναν πιο λογοτεχνικό τόνο, αντικαθιστώντας και τα πραγματικά ονόματα των πρωταγωνιστών με ψευδώνυμα. Ο Ότο Φρανκ στην συνέχεια, πήρε τα δύο ημερολόγια και τα αντέγραψε σε ένα καινούργιο, αφαιρώντας κάποια τμήματά του. Αυτό ήταν και το ημερολόγιο που έδωσε προς δημοσίευση. Υποστηρίχτηκε ότι τα τμήματα που αφαιρέθηκαν δεν είχαν καμμία σημασία για τον αναγνώστη, γι' αυτό και αφαιρέθηκαν, αλλά αυτό δεν είναι αληθές. Τα τμήματα που «κόπηκαν», κάποια ήταν επικριτικά για μερικούς από τους πρωταγωνιστές (π.χ. η Άννα Φρανκ αναφέρονταν υποτιμητικά στην μητέρα της) και κάποια άλλα είχαν ερωτικά χροιά (αναφέρονταν στην έμμηνο ρήση της Άννας Φρανκ, στα αγόρια που της άρεσαν, ενώ σε κάποιο σημείο γινόταν μνεία στην επιθυμία της να αγγίξει το στήθος μιας φίλης της).

Εδώ οι επικριτές αμφισβητούν ανοιχτά την αυθεντικότητα του ημερολογίου. Αφ' ενός γιατί ξαναγράφηκε για δεύτερη φορά για λόγους σκοπιμότητας (βραβείο) κι αφ' ετέρου γιατί το ύφος γραφής που προέκυψε δεν παραπέμπει καθόλου σε ένα 13χρονο κορίτσι, αλλά σε έναν ενήλικο. Δηλαδή τον Ότο Φρανκ ή και κάποιον άλλον. Στα πλαίσια της ίδιας κριτικής, ο Ότο Φρανκ εμφανίζεται να επικαλείται την δικαιολογία της επανεγγραφής από την κόρη του, για να δικαιολογήσει τις δικές του επεμβάσεις στο κείμενο. Ο Βρετανός ιστορικός και αρνητής του «Ολοκαυτώματος», Ντέιβιντ Ίρβινγκ, σε πραγματογνωμοσύνη που θα επιτύχει χρόνια αργότερα, θα διαπιστώσει πως *«το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ σε ένα μεγάλο μέρος έχει γραφτεί όντως από μία 13χρονη... Ο πατέρας της, και άλλα πρόσωπα τα οποία δεν γνωρίζω, διόρθωσαν αυτό το ημερολόγιο ώστε να τον δώσουν μορφή εμπορεύσιμη, η οποία συγχρόνως πλούτισε και τον πατέρα και το «Ίδρυμα Άννα Φρανκ». Όμως, ως ιστορικό έγγραφο το έργο δεν έχει καμμία αξία διότι το κείμενο έχει αλλοιωθεί»*.

Η πρώτη έκδοση του ημερολογίου, δακτυλογραφήθηκε από τον σύζυγο της γραμματέας του, συγγραφέα Άλμπερτ Κάουβερν. Δεν έγινε γνωστό, αν ο Κάουβερν συμβουλευτήκε όλα τα ημερολόγια ή μόνο αυτό που αντέγραψε ο Φρανκ, καθώς αυτοκτόνησε λίγο αργότερα. Αρχικά το ημερολόγιο θα εκδοθεί στην Ολλανδία το 1947, πουλώντας 1.500 αντίτυπα, και στην συνέχεια θα εκδοθεί στην Μεγάλη Βρετανία το 1952 με τίτλο «Το ημερολόγιο μιας νεαρής κοπέλας» (The diary of a young girl), αφού έχουν προηγηθεί 16 απορρίψεις από εκδοτικούς οίκους. Έκτοτε το ημερολόγιο γνώρισε επιτυχία και ανατυπώθηκε δεκάδες φορές σε δεκάδες γλώσσες με τον σημερινό γνωστό τίτλο «Το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ». Οι

αμφισβητήσεις όμως δεν κόπασαν και ενίοτε ο Φρανκ και οι επικριτές του κατέληγαν στα δικαστήρια. Σε κάθε νέα έκδοση γινόταν προσθαφαίρεση κειμένων, ενώ δεν ήταν λίγες και οι «τελικές» εκδόσεις (το «αυθεντικό» ημερολόγιο είχε - σύμφωνα με τους Τάιμς της Νέας Υόρκης [2-10-1955]- 150 σελίδες, και οι «τελικές» εκδόσεις πάνω από 300). Σε κάθε περίπτωση, ο Φρανκ αρνούνταν επίμονα την όποια έρευνα στα ημερολόγια. Σε μία όμως από τις δίκες, στην οποία ο Φρανκ ήταν μνηστής, η γερμανική εγκληματολογική υπηρεσία του Βισμπάντεν ερεύνησε και ανέλυσε όλα τα ημερολόγια και τα αποτελέσματα της έρευνας ήταν άκρως αποκαλυπτικά. Ένα μέρος του ημερολογίου είχε γραφτεί με στυλό διαρκείας (με το σφαιρίδιο στην μύτη). Το στυλό διαρκείας, παρ' ότι δεν ήταν άγνωστο την δεκαετία του '40, εντούτοις δεν κυκλοφορούσε στο εμπόριο πριν το 1951 (υπενθυμίζεται ότι η Άννα Φρανκ πέθανε το 1945). Είχε πολύ περιορισμένη χρήση, κυρίως στην Μεγάλη Βρετανία και μάλιστα σε ειδικές υπηρεσίες όπως η RAF (βρετανική πολεμική αεροπορία). Αργότερα, ένας αναθεωρητής της ιστορίας και γνωστός αρνητής του «Ολοκαυτώματος», ο Ρομπέρ Φορισόν, θα βάλει το κερασάκι στην τούρτα, όταν στο βιβλίο του «Είναι γνήσιο το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ;», θα αντιπαραβάλει τον γραφικό χαρακτήρα του ημερολογίου που υποτίθεται ότι έγραψε η Άννα Φρανκ, με μια σημείωσή της που βρέθηκε πίσω από μια φωτογραφία της, με χρονική διαφορά 4 μηνών.

Dit is een foto, zoals
ik me zou wensen,
altijd zo te zijn.
Van' had ik nog wel
een kans om naar
Hollywood te komen.

Anna Frank
10 Oct 1942

Δύο δείγματα γραφής αποδιδόμενα στην
Άννα Φράνκ. Τα κείμενα έχουν μεταξύ τους
τέσσερις μήνες διαφορά.

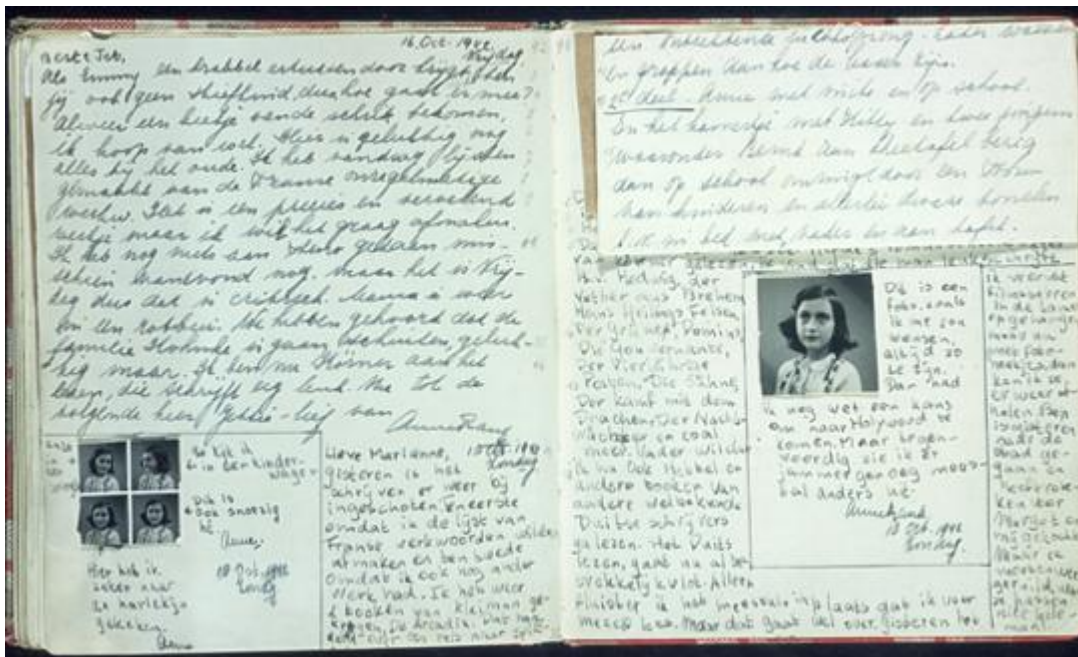
Ik heb hoop ik een jaar, alles kunnen
bevechten, zoals ik het nog een
niemand gekunt heb, in ik hoop dat
je een grote vlemm van me zullen zijn.
Anna Frank, 12 Juni 1941.

Robert
Faurisson

**EINAI
ΓΝΗΣΙΟ
ΤΟ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΤΗΣ
ANNAΣ
ΦΡΑΝΚ;**

ελευθερη σκεψις

Η διαφορά των γραφικών χαρακτήρων όμως, είναι έτσι κι αλλιώς οφθαλμοφανέστατη μέσα στο ίδιο το ημερολόγιο που βρίσκεται στην Ολλανδία σε τραπεζικό θησαυροφυλάκιο...

Μια περίεργη υπόθεση που συνέβη μερικές δεκαετίες πριν, θα ενισχύσει τους παραπάνω ισχυρισμούς. Ο Ότο Φρανκ θα καταλήξει -για πολλοστή φορά- στα δικαστήρια, μηνυόμενος αυτή τη φορά από τον Αμερικανοεβραίο συγγραφέα Μέγιερ Λεβίν. Ο Λεβίν με τον Φρανκ είχαν συμφωνήσει από το 1949 να γίνει ταινία και να ανεβεί στο θέατρο στην Αμερική το ημερολόγιο, πάνω σε σενάριο που είχε γράψει ο Μέγιερ και βασιζόνταν στο περιεχόμενο του ημερολογίου. Τελικά η προσπάθεια ναυάγησε, καθώς οι παραγωγοί θεώρησαν πως η ιστορία δεν μπορεί να σταθεί με αξιώσεις. Ο Μέγιερ απάντησε με μηνύσεις, γιατί θεώρησε πως η ιδέα απορρίφθηκε επειδή το έργο ήταν «πολύ ιουδαϊκό». Και παρ' ότι κέρδισε την δίκη, η ταινία δεν έγινε. Στο μεταξύ ο Φρανκ αποσύρθηκε από την συμφωνία και επιδόθηκε στην έκδοση του ημερολογίου. Ο Μέγιερ όμως τον μήνυσε το 1955, καθώς υποστήριξε, ότι ο Φρανκ στηρίχθηκε πάνω στην δική του δουλειά. Γι' αυτό και αρκετοί επικριτές, χρεώνουν στον Μέγιερ την συγγραφή του τρίτου ημερολογίου, ή μέρος αυτού. Επιδικάστηκε τότε αποζημίωση στον Μέγιερ 50.000 δολαρίων (αποδίδοντάς του έτσι πνευματικά δικαιώματα), αλλά ασκήθηκε έφεση και στην συνέχεια η υπόθεση «θάφτηκε» καθώς τέθηκε στο αρχείο.

Είναι χαρακτηριστικό τέλος, πως αρκετοί απ' όσους επιχειρήσαν να αμφισβητήσουν την αυθεντικότητα του ημερολογίου, είτε διώχθηκαν και καταδικάστηκαν (ειδικά σε χώρες που η άρνηση του «Ολοκαυτώματος» είναι ποινικό αδίκημα), είτε ενίοτε τους ασκήθηκε και σωματική βία. Μια εξήγηση που δίνεται, είναι ότι επάνω στο ημερολόγιο της Άννας Φρανκ έχει στηθεί μια τεράστια επιχείρηση που αποφέρει πακτωλό χρημάτων (το σπίτι της λειτουργεί

σαν μουσείο) και μια ενδεχόμενη ιστορική ανατροπή, θα επέφερε μεγάλες οικονομικές απώλειες, αν όχι την κατάρρευση. Η εξήγηση που δίνει σε αυτή την δικομανία το «Ίδρυμα Άννα Φρανκ» είναι ότι, λίγο πολύ, «και η ελευθερία του λόγου έχει κάποια όρια, ειδικά όταν προσβάλλει τα θύματα του “Ολοκαυτώματος”».

Πηγές

tbrnews.org | tovima.gr | heretical.com | radioislam.net | annefrank.org | ihr.org | fpp.co.uk